

blevet fremført en Deel Sætninger, som ikke alene staae i en ganske mærkbarlig Modstrid med den Erklæring, som jeg begyndte med at omtale — jeg formoder, at den er afgivet af Udvalgets ærede Ordfører paa hele Udvalgets Vegne, og jeg holder mig forvisset om, at den maa deles af Enhver, der har fulgt hele vor finantzielle Udvikling og har gjort sig bekendt med det foreliggende Budget, og at den ærede Rigsdagsmand ogsaa selv i fuldeste Maal vil have fandt den — men ogsaa i fuldkommen Modstrid med Sandheden, idet han talte om, at der skulde være en gjennemgaaende Tendents til at fortolke Lovene paa en, som han sagde, næsten ublu Maade. Jeg antager, at de samtlige her Tilstedeværende saa ofte have haft Veilighed til at beundre den ærede Rigsdagsmands rethoriske Talent, at de forlængst ere paa det Nene med, hvormeget der maa skrives paa dettes Regning, og altsaa vide at reducere hans ofte svulmende og stærke Udtryk til deres virkelige Valuta, som i dette Tilfælde ikke blot er ringe, men endog-
saa slet ingen; thi det er saa langt fra, at man ved Anvendelsen af de gjældende Love har søgt igjennem Fortolkninger at forhøje Beløbene, at man tværtimod, saaledes som det i enkelte Tilfælde, nemlig med Hensyn til Sædtillæg til en Amtsforvalter, har været paaviist, ved denne har været saa nøieregnende, at de stundom have været aldeles uholdbare. Heldigviis er der iøvrigt meget saa Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om tvivlsomme Fortolkninger; men naar den ærede Rigsdagsmand i sin rethoriske Beruselse endog saa gaaer saavidt, at hele Anvendelsen af disse Love skal være afhængig af selve Finantsloven, da er det en Paastand, som jeg ikke finder det Umagen værdt at gjenbringe.

Hvad, endelig angaaer Spørgsmaalet om de Summer, som ere opførte for at antyde, hvoreledes de finantzielle Resultater af de Rigsdagen forelagte Lovforslag vilde blive, saafremt de blive vedtagne og erholve Lovskraft, da er det et Forsøg paa at fhybestgjøre Onsker, som i forrige Rigsdag ere blevne fremsatte, nemlig

at man strax kunde have for Die, ikke blot selve de principielle Spørgsmaal, som ved selve Lovene skulle finde deres Anvendelse, men ogsaa den Indflydelse, som de vilde have paa den hele finantzielle Stilling. Jeg troer nu, at de Dplysninger, der ganske vist nødvendigen maa foreligge det ærede Thing ved enhver saadan Lov, der medfører Udgifter, bestandig tidligere ere blevne meddeelte og maastee ogsaa rettest vilde være at meddele ved selve Lovene; det er i Præmisserne til slike Love, at der i saa Henseende gives Dplysninger, hvorfor det i Reglen er Tilfældet, at selve Lovens Paragrapher indeholde de bestemte Summer, hvorom der er Spørgsmaal, men Overførelsen af disse Summer paa Finantsbudgettet forekommer mig at være en overordentlig ringe Ting. Imidlertid har jeg gjerne sluttet mig til det Forsøg at opføre saadanne Summer paa selve Finantsloven, men det er en Selvfølge; at en saadan Bevilling ikke kan drage til Følge, naar ikke selve Loven vedtages, eller med andre Ord, disse Summer ere, om jeg saa maa sige, calculatoriske i en anden Betydning end den sædvanlige, d. v. s. ikke blot med Hensyn til Summernes Størrelse, men ogsaa med Hensyn til det Spørgsmaal, om de overhovedet kunne komme til Anvendelse, hvilket er afhængigt af selve Lovens Vedtagelse. Hvis altsaa en saadan Sum opføres paa en Finantslov, men den Lov, hvortil den slutter sig, ikke vedtages af Rigsdagen, saa er det en Selvfølge, at den Omstændighed, at Summen findes paa Finantsloven, ikke indeholder nogen Hjemmel for selve Udtællingen.

R e t t e l s e r .

Nr. 102, Sp. 1619, Lin. 3 f. n.: „1856“ læs: „1858“
 — — — 1620, — 16 f. n.: „Decembermaaned“
 læs: „Septembermaaned“